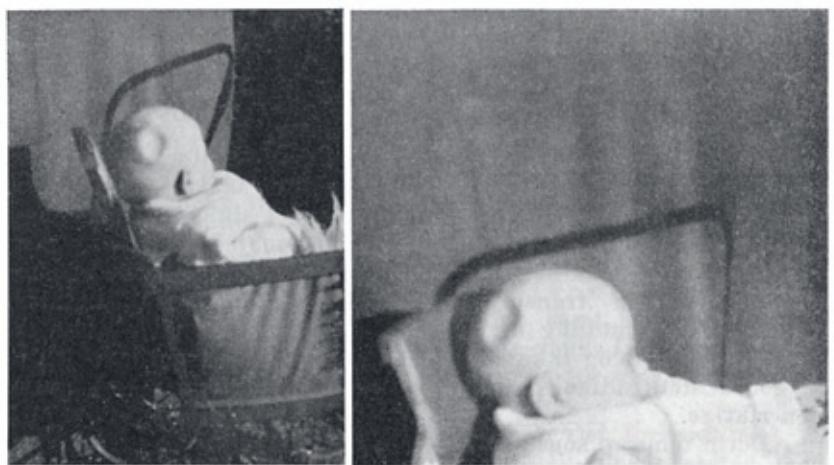

Et fall

I nr. 2/1935 er det en skildring av det som må være småbarnsforeldres verste mareritt (Tidsskr Nor Lægeforen 1935; 55: 78–9). Heldigvis fikk det en lykkelig utgang. Kasuistikken illustrerer hvordan publiseringspraksisen er endret – nå kreves det samtykke fra pasienten/pasientens pårørende, og vedkommendes navn/kjælenavn kommer ikke på trykk.

Impressio cranii efter fall på hodet.

Av Anders W. Frostad, Vennesla pr. Kristiansand S.

For enkelte av leserne kan det kanskje være av interesse å referere et etter min mening forholdsvis sjeldent kasus, uten at det har krav på å bli betraktet som et kuriosum.

Den lille 4 måneder gamle Allie falt for vel 1 måned siden ut av sin vogn, en gammeldags høi barnevogn. Fallet var over 1 meter høit, og barnet stupte, med hodet først, ned på en avrunnet stenkant.

Jeg kom til stede 7–8 minutter etter uhellet og fant en depresjon på høyre side av hodet, svarende til tuber parietale – en «bulk» akkurat der man ofte ellers ser det på dukkehoder av celluloid. Depresjonen målte ca. 7 × 5 cm. og bunden lå en fingerbreddes dybde under de omgivende knoklers plan.

Fotos et par uker senere blev dessverre ikke så gode som ønskelig kunde være.

Før øvrig var vesla uten en skramme og var ellers helt uaffisert av sin kraniedeformitet. Intet tegn på øket hjernetrykk, ingen utfallssymptomer, ialfall ingen motoriske, og sensibilitetsundersøkelser var jo u gjennemførlige. Allie var blid og fornøiet og tok sig ikke det minste nær av den redsel som stod malt i hennes foreldres ansikt.

En energisk ekspektativ behandling blev igangsatt, og jevnlig kontroll i løpet av denne første måned synes å bestyrke mitt håp om at det ingen fare var på ferde.

Impresjonen synes nu så smått å gå gradvis tilbake og vesla, som hele tiden har vist et almindelig velvære, fortsetter uforstyrret sin lykkelige og sorgfrie brystbarntilværelse.